

Redbreast Wilson interjú

Kérdező:

Le tudnád írni az eddigi karrieredet pontokba szedve?

Wilson:

2012-ben kezdtem el rendszeresen játszani először szóló előadóként, mint gitáros-énekes, időközben összeraktam egy zenekart. 2015-re datálom a professzionális karriernek az elindulását, ami már azt jelenti, hogy nem bár zene, nem utcazene, nem elvélve vannak klubkoncertek, hanem már ezek kerülnek előtérbe. Tehát lassan 10 éve. Ezzel az összerakott zenekarral 2015-ben jelenik meg az első LP, 2018-ban egy LP, ez még a blues időszakban. 2019 legvégén álltunk át a country-ra, az új country produkció, ami már egy jóval nagyobb produkció, 22-ben, készül el az első LP, és azóta még egy single jött ki, meg majd most még egy.

Kérdező:

Ez egy elég termékeny 10 évnek tűnik. Ebben mi az, amit ki tudnál emelni most ami a legnagyobb kihívást jelentette számodra ebben a 10 évben?

Wilson:

Valószínűleg a legnagyobb kihívás, hogy ez egy angol nyelvű produkció, ez folyamatos problémát okoz. Tehát, hogy ez olyan fekete-fehéren jelent, amit például törvényi keretek is szabályozzák, hogy én nem minősülök magyar előadónak. Ez egy érdekes kérdés.

Kérdező:

Hogy érzékeled, mennyire van kereslet ezekre a stílusokra itthon? Pláne ilyen külföldi nyelven?

Wilson:

Ez is probléma, egyrészt ugye a blues-zal jöttem emnek helyből, nem volt túl jó a reputációja, vagy egy egészen kifacsart reputációja. Magyarország, ott elsősorban

ugye a hobo-féle vonalnak köszönhető, tehát hogyha valaki blues-t akar hallgatni Magyarországon, akkor meglepődik azon, hogy ha autentikus blueszenét hall, mert ezt a magyar rockzenét várja, amit a hobóék játszanak. Ez önmagában problémát okozott. Másrészt egyébként Magyarországon egy viszonylag aktív blues szcéna működik. A countrynál még rosszabb a helyzet, annak még rosszabb a reputációja, nincsen működő szcéna, mivel szövegcentrikus, nem értik tulajdonképpen a produkció lényegét sem, és mindkét műfajra is igaz, hogy szervezőknek, promotereknek, rádiós szerkesztőknek nem akaródzik ilyen stílusú zenekarokkal együtt dolgozni.

De contrynál azért látszik, hogy változott a műfaj, fiatalodott is a közönségem, de erre egy tök jellemző példa, amikor 22-ben a lemez megjelent, annak csináltam a promóját, akkor a Petőfi Rádió, ugye kerek perec kimondta azt, hogy ők countryt nem játszanak, úgyhogy szó se lehet erről. Aztán végül csak sikerült őket meggyőzni arról, hogy hallgassanak bele, és meglepődtek az, hogy ja, hát ez ilyen is lehet, hát akkor menjek be, és akkor legyen egy lemezbemutató műsor a Petőfi-ben.

Kérdező:

Mennyire tudod például exportálni? Értem, hogy itthon erős előítéletek vannak, de hogy mennyire tudod mondjuk ezt kivinni a külföldre?

Wilson:

Hát ez a célom, ott van nagyobb fogadóképes kereslet erre, de eddig az én ügyetlenkedésem, vagy a kapacitásom hiánya az, hogy ez nem nagyon valósult meg. Illetve ebből a szempontból azt gondolom, hogy itt is van egy nagy önámítás a streaming kapcsán, hogy az könnyebben elérhetővé teszi ezt.

Kérdező

Milyen kihívásokkal szoktál szembesülni az élő fellépésekkel kapcsolatban?

Wilson:

Nyilván a legnagyobb akadály mindig a megfelelő kontakt, vagy annak a hiánya. Különösképpen úgy, hogy mire sikerül mondjuk itt a különböző vidéki városokban megfelelő kontaktokat kialakítani, akkor azok a kontaktok szépen el is tűnnek. Leköszönnek ezek a szervezők, bezárnak azok a helyek, felszámolják az önkormányzatoknál azokat a kulturális, vagy közművelődési, vagy mit tudom én,

milyen osztályokat. Egy időben tök sokat játszottam egy nagyobb helyen, mert volt egy darab megfelelő kontaktom, az a kontakt megszűnt, és azóta egyáltalán nem tudok eljutni ugyanazokra a helyekre, ahol előtte több ízben voltam.

Kérdező:

Te hol helyezed el az élő fellépéseket a saját karrieredben? Mennyire részesíted előnyben az élőzenei fellépéseket?

Wilson:

Azért csinálom elsősorban, hogy koncertezzek, és nem azért, hogy felvételt készítsek.

Kérdező:

Milyen helyszíneken szoktál fellépni, vagy mik azok, ahol eddig sikerült fellépni?

Wilson:

Megyek a számban kisebb felől a nagyobb felé. Fesztiválok. Megrendítően kevés fesztiválon játszom, de azért ott azért csak. Ezt követően jönnek a klubkoncertek, és a legtöbb az pedig az önkormányzati rendezésű népiünnepélyek, falunap.

Kérdező:

Hogyan szokott hatni magának a helyszínnek a típusa rád, akár fellépés közben, vagy onnantól, hogy tudod, hogy hol fogsz fellépni?

Wilson:

Ez nagy mértékben van rám hatással. Nyilván ezt azzal kezdtem, hogy bárokban játszottam. Én hozzá szoktam meg utcazenélni, hozzászoktam ahhoz, hogy meg kell küzdenem a közönség figyelméért. Egyrészt már egyre fáradtabb vagyok, tehát egyre kevésbé akarok megküzdeni. Másrészt, hogyha olyan közönséggel találom szembe magamat, aki nem azért van ott, mert zenét akar hallgatni, az sokkal nagyobb szabadságot ad nekem, sokkal inkább tudok arra odafigyelni, hogy megfelelő minőségű produkciót csináljak, és nem arra kell odafigyelnem, hogy hogyan tudom megragadni a figyelmet. A többek között ezért is kezdtem ezt el, hogy fizetős koncerteket csináltam. Mert nem csináltam ingyenes koncerteket, és ezek kívül csak az önkormi népiünnepélyek voltak, igyekszem egy olyan árat megszabni a koncertjeimnél,

ahol biztosítva érzem azt, hogy aki oda eljön, az azért jön oda, mert meg akarja hallgatni ezt a produkciót.

Kérdező:

Milyen elvárásokat szokott egy koncerthelyszín felé támasztani? Mi az, ami ebből kihívást szokott jelenteni?

Wilson:

Praktikusan, ugye hát ez már magától értetődő elvárás, hogy a közönségszervezés az a fellépőnek a feladata, a bármilyen kreatív anyagok elkészítése a fellépő feladata, az esemény komóciója. 99%-ban a fellépő feladata. Nyilván a promóció is, meg a közönségszervezés is kihívást jelent. Nyilván én nagyjából ugyanazt a réteget tudom elérni minden egyes alkalommal, amivel pláne nem tudok semmit sem kezdeni egy vidéki koncert esetében, ahol nincsen semmilyen bekötöttségem. Ez lenne mondjuk a helyeknek a feladata. Akiknek kéne, hogy legyen bekötöttségük, kéne, hogy legyen egy megfelelő elérésük, adott esetben a közönséghez, amiket meg lehet mozgatni, és hát jól látom azt azon a nagyon-nagyon kevés eseten, amikor ezt elvégzi, ezt a feladatot egy adott hely, hogy ez mennyire sokat számít.

Kérdező:

Volt már olyan, hogy nem téged preferált egy rendezvényre, vagy egy felépésre, mert volt egy befutottabb, ismertebb név?

Wilson:

Volt olyan, hogy már lebeszélt koncertet mondott vissza azért önkormányzat, mert le tudott arra az időpontra egy nálam nagyobb nevet foglalni. A legtöbb előadó, ugye ilyenkor kénytelen elismerni a másik előnyét. Ezeknek az a nehézsége, hogy mondjam, minthogy azért ez kicsi ország, itt is egy olyan előadóról van szó, akivel jó baráti viszonyban vagyok. Olyan előadóról van szó egyébként, ahol zenésztársam benne van abban a produkcióban, vagy lehet, hogy akkor még nem volt benne, mindegy is. A lényeg az az, hogyha a szervezők részéről itt van nyílt kommunikáció, és ezt mindenki tudja, hogy mi történik, akkor ez nem valósul meg.

Eszembe jutott még egy ilyen eset, amikor véletlenül egy nagyobb produkció rám szervezett, vagy rám szerveztek egy nagyobb produkciót, és amikor a nagyobb

produkció ezt megtudta, valószínűleg ezt szóvá tette a helynek, és akkor kompenzációként átütemezték az én koncertem.

Kérdező:

Mit jelent a te karrieredben, hogyan ítéled meg a sikert?

Wilson:

Én azt érzem, hogy egy ilyen nagyon ambivalens a magyar személyi életben az én pozícióm, mert jól láthatóan a zenei reputációm az sokkal-sokkal jobb, mint a piaci versenyben betöltött szerepem. Ami azt jelenti, hogy nem tudom, magasan jegyzett helyekre ugye könnyebben jutok be előadóként, ahol megengedhetik azt maguknak, hogy a produkció értéke miatt támogassák a produkciót, nem pedig annak az anyagi vonzata miatt, a másik pedig az, hogy az engem körülvevő kollégáktól jövő visszajelzések az, hogy mindig szívesen jönnek velem játszani, hogy akár ingyen megcsinálják. Ezeket nagy sikerként könyvelem el. Más különben azért az viszonylag nehéz, hogy ezt nem tudom, hogy csúnyán fogalmazok, nem tudom készpénzre váltani, nem tudom koncertekre váltani, nem tudom közönségszámra váltani.

Kérdező:

A karrieredben milyen szerepet játszik a marketing ahhoz, hogy egy élő fellépést biztosítson a számodra?

Wilson:

Abszolút. Nagyon küszködöm vele, próbálom okítani magamat az újabb trendek kapcsán, nagy-nagy késésekkel megpróbálom ezeket valamennyi utolérni, aztán ezek soha nem mennek. Nem is tudom, hogy miért. A 2015-ös LP megjelenésnek volt egy nagy médiakampánya, ami hatásos volt. Az egy abszolút régi vágású hagyományos médiakampány volt. A 2022-es LP megjelenések az is egy ilyen elsősorban régi offline médiakampány. Az is viszonylag sikeres volt szerintem. Ezeken kívül az elmúlt 10 évből én nem tudok olyat mondani, ami saját kezdeményezés volt, még egy kampánynak voltam része, ami jó volt, de egyébként meg ez nem nagyon működött. Sohasem.

Még a Covid előtti időszakban, tehát mondjuk ez a 2018 és 2020 közötti időszakban, tudtam rá építeni így, tehát hogy megkaptam ezeket a visszajelzéseket, hogy milyen általam indított hirdetés alapján jutott el a produkcióm hozzájuk. Tudtam így új

embereket bevonni, közönséget építeni, de ez most már szerintem minimálisan működik.

Kérdező:

Működtél már együtt promoterekkel, és milyen volt a tapasztalatod a velük való együttműködésről?

Wilson:

Most már így összességében a mostani helyzet fényében azt mondanám, hogy annak ellenére, hogy valamilyen hatékonysági fokkal működtek ezek a hagyományos média kapcsolatok, ezeket most már teljesen hatástalannak tartom. Egész egyszerűen már nincsenek olyan médiafelületek, abból bármilyen tényleges és értelmes elérést lehetne megvalósítani. Egy nagyon egyszerű példát mondjak. Ugye hát most már kötelező, hogyha valami megjelenés van, hogy akkor legyen egy lángolós megjelenés, vagy esetleg recorder, ezeknek nulla az organikus elérése. És hogyha az ember megnézi a lángolónak a saját posztjait, hát két-három lány van rajta, maximum kommentek, semmi megosztás, meg csak az adott zenekar osztja meg.

Ugyanez hatványozottan igaz a tévés és rádiós megjelenésekre. Ezekre pusztán csak royalty termelő lehetőségeként tekintek, semmi másra nem jó. Petőfi tévének nulla az elérése. Senkit nem mozgat meg, a kutyát nem érdekli. Bár azon meglepődtem, hogy milyen sokan látták most a legutóbbi akusztik felvételt a tévében.

Kérdező:

Hogy látod, neked mennyire fontos mondjuk úgy objektíven egy erős rajongói bázis a karrieredben?

Wilson:

Hát nagyon fontos lenne, minimális az a közönségbázis, amire tudok építeni. Az pedig egy, az elmúlt lassan tíz év során egy folyamatos kérdésnek érkezett, hogy hogyan lehet megtartani azokat, akik egyszer bekerültek, akik meg kikerülnek, azok miért kerülnek ki. Nyilván itt nálam volt egy nagy műfajváltás, ami azért úgy jelentősen átrendezte a helyzetet, de ettől függetlenül ez egy folyamatos kérdés, hogy hogyan lehet az, hogy miért kerül be valaki, és pláne miért kerül ki a körből egy idő után valaki.

Kérdező:

Volt-e olyan fellépés, amit például ilyen marketingeszközökkel tudtál biztosítani magadnak? Tehát, hogy nem feltétlenül itt a népszerűsítésre gondolok, amikor már ugye ez adott volt, hanem mondjuk olyan kontakthoz tudtál eljutni, aki aztán téged keresett meg.

Wilson:

Én nem tudok ilyenről, szerintem nem volt ilyen sosem. Ha most itt a koncertekről beszélünk, mert nyilván a megjelenések az egy más ügy, de én szerintem olyan sem volt, hogy a megjelenés promóciója segített volna hozzá bármilyen fellépéshez.

Kérdező:

Mi lenne az, amit úgy érzel, hogy tudnál hasznosítani ezekből?

Wilson:

Nem azt gondolom, hogy a marketingeszközök nem hasznosak, hanem az, hogy számomra nincsenek az a képességek, az a tudás, ami lehetővé tenné a hatékony marketinget, ennyi. És ennek megfelelően nem is tudom megmondani, hogy mi lenne az, ami valós segítene. Nem látok rá egyszerűen, illetve amit meglátok, az meg mélyégesen távol áll tőlem.

Kérdező:

Volt-e már arra például, hogy kaptatok támogatást, vagy pályázaton nyertetek?

Wilson:

Igen. Támogatási összegeket.

Kérdező:

Melyek voltak ezek a szervezetek?

Wilson:

Ezek főleg hangfoglalók, és mind felvételkedzítést támogatott. Egyik pályázati összeg sem fedezte a felvételkedzítést, vagy felvételkedzítésnek a jelentős hányadát se. De nyilván azért segítséget jelentettek.

Kérdező:

Hogyan látod a kiselőadók jövőjét itthon? Mi az, ami könnyebb lesz, mi az, ami nehezebb lesz?

Wilson:

Én egyre sötétebbnek látom a kiselőadók jövőjét. Egyre szűkülő lehetőségekkel, elsősorban itt az élőzenére gondolok. Egyre zsugorodó gázsikkal. Hát ugye ez már évek óta, hosszú évek óta így van, hogy a szervezők biztosra mennek. Nem nagyon látom azt, nagyon elvétele látom a szervezők részéről, hogy igazán nyitottak lennének arra, hogy valami újba kezdjenek bele, hogy lenne hosszútávú stratégiájuk. Ennek megfelelően nyilván azt szeretném, hogy minél gyorsabban, minél több pénzt hozzon. Ez meg nyilván nem kedvez a kiselőadóknak.

Kérdező:

Milyen megoldást tudnál javasolni?

Wilson:

Ugye, amióta megszűnt Magyarországon a kultúrház hálózat, azóta nincsen praktikus élőzenei infrastruktúra Magyarországon. Annak a helyén nem épült semmi. És mondjuk szerintem számomra egy rendkívül szimpatikusan, mert a 80-as évek legvégén és a 90-es évek elején Seattleben volt, hogy az élőzenés helyek összefogtak. És például olyan kezdeményezéseket indítottak el, hogy lehetett venni egy napi jegyet. Mert mit tudom én hasamra jutok, 8 dollárért vettél egy napi jegyet, és azért a 8 dollárért Seattleben annyi élőzenés helyre mentél el, amennyire csak akartál. És az azt jelentette, hogy elkezdődtek 7 órakor a koncertek, és az utolsó az éjjélkor kezdett bele. Tehát, hogy 8 dollárért 3-4 koncertet is akár megnézhetél, hogyha akartál.

Az ilyen jellegű kezdeményezések szerintem sokat segítenének. Nyilvánvalóan akkor ez magával húzza, amit egyébként meg is lehet segíteni, hogy a próbaterem és stúdióhálózatnak a kiépítését, hogyha minél több zenész van, minél több hely van, ahol élőzene van, annál nagyobb. Ez mindjárt akkor feltehetően a keresletet is serkenti, mert nyilván egy annál elevenebb élőszenei kultúra, tulajdonképpen Pécs, 90-es évek Pécs, hát mennyi zenekar jött onnan, nem véletlen. Tehát, hogy szerintem

ezt abszolút pozitívan tudnak adni a helyekre. Ez nyilván magával vonná azt is, hogy hajlamosabbak lennének az emberek fizetni, azért, hogy élő zenét hallgassanak. Ez is egy fontos szempont lenne, hogy ne ingyenes szolgáltatásként tekintsünk a zenére, különösen akkor, amikor már a felvételek ingyenesen érhetőek el. Tehát, hogy az, hogy se a felvételért, se az élő zenéért ne fizessen az ember, vagy az előadó szerző ne kapjon ezeket, semmit, az nem működthetető. Ezen kívül szerintem nagyon hasznos lenne, ez most Austin-ban indult el egy olyan kezdeményezés, amit én nagyon-nagyon díjazok, ahol az austin-i élőzenés helyeket elkezdte egyébként egy Insta oldalként indult egy srác listázni, és az Austin zenészek visszajelzései alapján közli az adott helyeknek a dealjeit. Milyen dealt ad, mekkora közönségre számíthatsz, mennyi pénzre számíthatsz, és egyébként más kommenteket is hozzá lehet fűzni. Nyilván ezek anonim módon vannak, meg ezeket megszűri, összesíti, stb. Tudja az előadó, hogy mire számíthat, ha arra a helyre bukolják őt. Ez a fajta transzparencia szerintem nagyon fontos lenne.

Kérdező:

Milyen tanácsot adnál a hazai feltörekvő kiselőadóknak?

Wilson:

Hát én azt mondanám, hogy eleinte minél többet játszanak rossz körülmények között is, akár ingyen is, ennyi. Csak akkor azt kell kitalálni, hogy ezt meddig csinálja az ember, és ez az, ami nehéz. Nem tudom, nem tudok használható tanácsot adni szerintem.